

[Edvard Sørensen.]

mente, at den Bestemmelse, vi har i § 1, Stk. 5, kunde forenes med de almindelige Regler i Arbejdsløshedslovens § 17, Stk. 2. Det, som Stk. 5 gaar ud paa, er, at man paa Baggrund af det Beløb, Kommunehjælpen udgør, plus mindst $33\frac{1}{3}$ pCt., skal afgøre, hvor mange Timer om Ugen en saadan Arbejder kan arbejde i Henhold til Bestemmelserne i den paagældende Lovs § 17, Stk. 2. Ministeren udtalte, at der muligvis paa Baggrund af dette kunde blive Tale om Arbejdsvægring. Jeg vil ikke tro, det kan lade sig gøre; man maa være klar over, at her drejer det sig kun om dem, der faar Kommunehjælp. Man tilbyder gennem Loven i Stedet for Hjælpen Arbejde med et Tillæg ud over Kommunehjælpen paa mindst $33\frac{1}{3}$ pCt. Naar man fordeler det paa det Antal Arbejdstimer eller -dage om Ugen, der staar i Forhold til § 17, Stk. 2, vil jeg være af den Opfattelse, at det ikke kunde lade sig gøre at nægte at tage et saadant Arbejde.

Det glædede mig at høre Ministeren udtale, at naar Lovforslaget nu kommer i Udvalg, vilde man, hvis Regeringen agtede at videreføre en Lovgivning paa det Omraade, tage op til Overvejelse, om man kunde finde Muligheder for at enes paa et Grundlag. Jeg maa forstaa det saadan, at der i alt Fald i nogen Maade tages Hensyn til de Tanker, der er nedlagt i det af mit Parti her forelagte Lovforslag.

Jeg vil derefter sige nogle Ord om det sidste af de Lovforslag, mit Parti har forelagt, nemlig Forslag til Lov om ændrede Regler for Statskassens Refusion til Kommunerne af visse Udgifter. Ogsaa for det Lovforslags Vedkommende slap Ministeren forbavsende let omkring ved Svaret, idet Svaret gik ud paa en blank Afvisning ud fra den Betragtning, at hvis man skulde ind paa noget saadant, betød det, at Statskassen skulde udbetale Refusion for to Aar i eet Finansaar. Men det kan da ikke være en saglig Begrundelse for Afvisning af Lovforslaget. Det, der er Baggrunden for, at vi har forelagt dette Lovforslag, er de i de sidste Aaringer stærkt øgede Byrder for Kommunerne, og ogsaa dette, at der, ikke mindst i de senere Aar, er vedtaget en Række nye Love, som traadte i Kraft midt i Finansaaret, medførende Udgifter og Udlæg, som man i Kommunerne, i det Øjeblik man vedtog Budgettet, ingen som helst Mening kunde have om vilde komme, intet Hensyn kunde tage til, naar man opstillede de finansielle Beregninger for det kommende Aar, og det har selvfølgelig ført til store Likvi-

ditetsvanskeligheder ude i Kommunerne og ogsaa til følelige Rentetab.

Paa Baggrund af den Udvikling, der har været i de senere Aar, har man i Kommunerne set sig nødsaget til at forhøje Kassebeholdningerne i meget vid Udstrækning. Jeg kender en Række Kommuner, som har maattet forhøje deres Kassebeholdninger fra for nogle Aar siden ca. 10 pCt. af Skatteudskrivningen til i Dag op imod Halvdelen af Skatteudskrivningen. Og alt dette er sket samtidig med de daarlige Erhvervsvilkaar, der rammer store Dele af Eksporterhvervet. Det virker selvsagt med til at øge de i Forvejen store økonomiske Vanskeligheder.

Det, vort Lovforslag gaar ud paa, er at skaffe Kommunerne deres Refusion fra Staten betydelig hurtigere, end Tilfældet er i Øjeblikket. Som jeg sagde ved Forelægelsen af Lovforslaget, udbetaler man Pengene et helt Aar uden at faa nogen Refusion; to Maaneder efter, at Aaret er afsluttet, faar man et Forskud, og til Decem-ber i det følgende Aar faar man Resttilskuddet. Og det er ikke Smaapenge, det drejer sig om. Jeg oplyste ved Forelæg- gelsen og vil gentage det her, at for 1936—37 drejede det sig alene for Socialministeriets Budget om 56,5 Mill. Kr., som Kommunerne stod i Forskud med for Staten.

Lovforslaget gaar ud paa, at Kom- munerne i Fremtiden ved hvert Kvartals Udløb skulde indsende en Opgørelse over de Udgifter i Kvartalets Løb, for hvilke man har Krav paa Refusion fra Staten. Af disse Udgifter skulde Statskassen da inden en Maaned udbetale 90 pCt., og den endelige Afregning skulde foretages snarest gørligt efter hvert Finansaars Udløb.

Nu kan man sige, at det er noget nyt, man er inde paa, men det er det egentlig ikke, det er Regler, som er fulgt paa andre Omraader. Den Regel, som vi foreslaar her, er den samme, som i alt Fald gennem en Aarrække har været gældende, naar det drejede sig om Udbetaling af den Del af Lærerlønnen, som Statskassen refunderer. Der har man kvartalsvis Afregning, der faar man Forskuddet udbetalt en Maaned Tid efter, at Kvartalet er udløbet. Det er det samme, som vi ønsker gennemført paa alle øvrige eller i hvert Fald paa de væsentligste Omraader.

Jeg kan ikke forstaa at Regeringen afviser dette Forslag alene med, at det vil betyde en stor øjeblikkelig Udgift for Statskassen. For Staten maa i alt Fald have lige saa let ved at skaffe sig disse Penge, som Kommunerne har det i Øjeblikket.